

GINTĂREȘTUL MARELUI OCTOMBRĂRIȘ

— 25 de ani de la moartea lui Vladimir Vladimirovici Maiakovski — IUBIREA ȘI TIMPUL

Pentru Maiakovski, iubirea n-a fost o temă secundară. Poetul vorbea despre dragoste în cuvinte mărețe și adânci, socotind că este „inspăimântător să nu iubești”. Maiakovski avea sentimentele mari, „efemere” pasiunile goale. Toate acestea erau legate de lupta împotriva spiritului filistin și de modulul vechi de viață, iubirea lui era puternică, îndrăznească, se aventa cu țările spre ziua de mâine; era o iubire despre care poetul avea tot dreptul să afirme cu mândrie că e „mai măreață ca a lui Oneghin”. El nu despărțea iubirea de viața societății. Vorbea despre ea în același text în care vorbea despre revoluție și lupte ei. Pentru Maiakovski, iubirea stă în același rând cu cele mai frumoase și mai înalte simțăminte și fapte omenești.

Poetul n-a ajuns însă dintr-o dată la acea imagine a iubirii luminoase, care înalță pe om și care apare cu ațita putere, cu ațita integritate zguduitoare în opera lui de maturitate. În lumea în care a crescut și s-a format Maiakovski, viața omului era grea. În ea nu se găsea destul loc pentru adevăratele sentimente omenești. În lumea burgheză, mîncarea și prefăcătoria îl înconjurau pe poet din toate părțile. Omul, în numele căruia vorbea în grai poetic Maiakovski în anii dinaintea revoluției, era omul care suferea, ursa societatea veche, năzija înstinctiv să lupte împotriva ei, fără însă a cunoaște căile adevărate, căile drepte spre libertate.

În poeziile și poemele timpurii ale lui Maiakovski se pot găsi multe cuvinte îndurătoare și amare, adresate societății burgheze, care schilodește și înjosește sufletul omului, călcînd în noroi adevărata lui frumusețe, adăvărata-i nobilă lăuntrică. De aceea, tema iubirii în creația pre-revoluționară a lui Maiakovski sună atât de tragic, pătunată de o durere lăuntrică atât de uriașă. Zăgrăvind în poemul „Omul” tabloul fantastic al pieții civilizatei, poetul exclamă:

Mal greu
mi-ai durată jug;
de foc incins
stau eu
pe-n vecl neistovitul rug
al dragostei de necuprins.

Această imagine e frumoasă prin ea însăși. E o confirmare a integrității și puterii ațitei sentimentelor lui Maiakovski. Dar el vorbește și despre starea apăsătoare a poetului, aflat în mijlocul unei lumi vrăjmașe, negustorești.

S-a scris adesea în critica noastră despre individualismul lui Maiakovski. Unele scrieri ale sale oferă înz-adăvăr material pentru astfel de afirmații. Dar „individualismul” lui Maiakovski nu avea nici o conțințură de individualism artiștilor decadenți. El își căuta și și admira singurătatea, se lăsa înfrîngă de suferințele omului, pe cînd poetul nostru ursa și bierina și singurătatea și suferințele. În acest sens, opera maiakovskiană, cu nepolita ei sete de fericire, e înfrîngă cu opera lui Gorki. „Omul e făcut pentru fericire, ca pasărea pentru zbor” — această străveche maximă este tot atât de apropiată concepției creatoare despre lume a lui Gorki cît și confrățelei său mai tînră Maiakovski, pe care Gorki în anii întințații ei reacționa și războiului în sprînjina, deosebindu-l de toată generația poetică tînră de atunci.

În revoluție, Maiakovski s-a regăsit în înțelegine, ca om și ca poet. Inșuși poetul a reconsiderat cu cel mai înalt spirit autocritic tot ce scrisese pînă la revoluție. Cuvinte noi, ritmuri noi, noi metode stilistice — toate acestea poetul le căuta și le găsea în efervescența zilelor minunate dar grele din viața

AN. TARASENKOV

cotidiană a revoluției, în lupta înverșunată și măreață cu dușmanii poporului muncitor, în euforia muncii creatoare. Cum se putea deci ca în creația lui mereu înnoită, să nu se renovașă și tema dragostei? Poetul a devenit adesea la această temă; el vedea cum (torent) revoluționar smulge tenaculele mincinoși din toate relațiile dintre oameni, cum se purifică în flacăra revoluției lumea spirituală a omului vechi, cum sufletul lui înțorește cu adevărată frumusețe. „Înima toată răsună orcutîndeni”

Vladimir Maiakovski în 1924

— exclamă el în poemul „Iubesc” (1922). Într-o sumedenie de hiperbole mărețe, vesele, optimiste, se apare omul nou, care se purifică de murdăria vieții de toate zilele atunci cînd vine la iubita lui: „Nici veselie, nici stădu, iubirea nu-mi vor șterge-o!” zice poetul și, cît de nou sună aceste cuvinte, cît de curat și de puternic le-a roștit Maiakovski!

Una din cele mai de seamă și mai mature scrieri ale lui Maiakovski este poemul „E bine”. În care poetul a formulat ideea, devenită mai tîrziu celebră, a contopirii înesului personal cu cel obștesc: „S-a petrecut așa cu oclășii ori cu țara, sau a fost în inima mea”. În acest poem, care dezvoltă cu ațita plinătate și ațita de multilaterală lumea lăuntrică a oamenilor noi, s-a exprimat viu și puternic tema lirică eroică a lui Maiakovski. Pe fondul mărețelor evenimente istorice ale Marelui Octombrie, care au deos destinul țării și al lumii întregi, ea pare poate mică și nelăsătoare. Dar Maiakovski o ridică la înălțimea unei epopei, în mincia înnoitoare de cititor și rămas pentru totdeauna versurile din poem în care el vor-

beste despre iubirea lui, ce îl inspiră. Îl cheamă la luptă și muncă:

Dacă totuși
am scris undeva,
dacă totuși
de vînd-ș
ochi-știe,
ochi
dragiei mele.

Poetul zugrăvește cu înfrîngă gingașie chipul iubitei, ochii ei „rotunzi și căprui”, cu o sinceritate fără margini povestește cum a adus în dar iubitei sale darurile de preț din timpul războiului civil — doi morocovi și o jumătate de buturugă de mesteacăn. Ele erau într-adăvăr mai de preț ca toate „bucșele și bomboșele”, pentru că se află în ele însăși epoca aceea aspiră și unică ce a călcat sentimentele oamenilor și a generat eroismul luptei pentru revoluție, în care a crescut și s-a format omul nou.

Chipul iubitei era contopit cu acela al patriei. În poemul „E bine!” este foarte greu să deștești unde se sîrșește tema revoluției, cronica ei măreață, și unde începe tema personală, lirică eroică, ce exprimă sentimentele cele mai intime ale poetului. Amințindu-și sint legate organice: prin ațta s-a afirmat caracterul înedit al poeziei lui Maiakovski, care a știut să împletescă în aceeași țesătură originală evenimentele de uriașă însemnătate istorică și frămîntările personale ale omului nou.

Pentru Maiakovski, iubirea e contopire deplină a muncii, creației, inspirației, luptei, sentimentului tovarășesc de nobil ajutor reciproc — a tuturor acestor calități remarcabile pe care partidul comunist și guvernul sovietic le-au educat ani de-a rîndul în cetățenii statului socialist. Maiakovski a reușit adesea tema dragostei, care apare în opera sa ca un principiu ce-l înobilează pe om, ridicîndu-l la înălțimi cu adevărat romantice. După cum Inșuși recunoaște, Maiakovski era „rînit pe vecie de iubire”. O măsură cu unitatea uriașă a creației:

Să iubesc
însemnă
în curie să stai
din zori pînă-n noapte,
vesel
lema —
scîndip cu toporul —
să tai;
de osteneală
nici să nu-ți pesă.

Să iubesc
însemnă
să lepez patul nasomnului
și Copernic să-ți stîrșească
al geloziei tal;
el,
și nu soțul Mariei Ivanovna,
să-ți fie rival!

Maiakovski nu se temea să arate viața cu contradicțiile ei, ba chiar biciuia cu îndrăzneală răul pe care trecură îl mai lăsase în oamenii socialismului. Poetul disprețuia pe toți pseudodirizii care „cîntau la mandolină înăgă ziduri”, ori „sorbeau” lile apă chioară. Iubirea lui pentru femeia tovarășă și prietenă era strîns legată de dragostea lui pentru comunism, pentru lumea noilor relații între oameni. Spunea el Inșuși despre sine că se aruncă de la înălțime poeziei în comunism „pentru că fără el nu pot lubi”. Această formulă poetică completă conține esența artei lui Maiakovski.

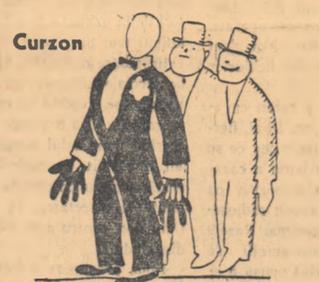
Din desenele satirice
ale lui Maiakovski

Singele a douăzeci de milioane
pe dește se strînge,
și în păr
și pe fracul întreg.
Dacă are vreo conștiință,
e conștiința lui Poincaré.

Hainele:
și-n dosul vestonului
se-agăță
un lung fir de ață, prin veston petrecut,
și-l Poincaré
cu mina pe ață.

Ferește-te
de dinții lui Curzon, și-n gînd:
Poftă îl e mare
și-i vine mincind.

Scriind pentru cei mici

NINA CASSIAN

Un copil
la tatăl său
să-l întrebe vine:
— Spune-mi ce e aia
RAU
și ce-i aia BINE?

Prelund rolul părintelui, Maiakovski se străduiește, în poeziile lui pentru copii, să lămurească, pe înțelesul celor mici, cele mai importante noțiuni etice, fără de care nu poate fi concepută educația cetățenească a unui vîlstar al socialismului.

Și asta nu numai în placheta sa, intitulată „Ce e bine și ce e rău”, ci și în toate scrierile adresate acestei categorii de cititori.

Cine urmărește de la un cap la altul plachetele lui: „Ce e bine și ce e rău”, „Pe fiece filă, un elefant, o cămilă”, „Calul năzdrăvan”, „Uite-o cărticică-n dar, despre mare, despre far”, „Ce să fie?” etc., are în față unul din cele mai strălucite exemple de încorporare artistică a unor noțiuni și învățături necesare copîlării.

În legătură cu disputa dusă la noi, desecori în afara obiectului, între didactic și artistic, mi se pare că Maiakovski dă, prin creația lui un răspuns categoric. El nu ocolește în niciun fel și de dragul nici unei teorii adevărurilor educative pe care vrea să le comunice, nu întrebunțează înortochiate metafore sau exprimări aluzive, pentru a se feri de un presupus „didacticism”. Dar totodată, niciunul din adevărurile pe care le comunică nu îmbracă o haină plecticoasă și abstractă, nu este întrebunțat rede, cu tonul egal al cîntirilor rețetelor dintr-o carte de bucate. „Unchiul Maiakovski”, cum se numește el Inșuși, manifestă un interes puternic și o participare fierbinte față de tot ce afirmă; de aceea, el e uneori violent, alteori gingaș, alteori răbdător și înțeleghător, ca un adevărat prieten al copîilor, iar nu ca un spectator înșepat al isprăvilor acestora.

Se pot da multe exemple în acest sens. Astfel, în locul didacticului și frecventului dicton; „Spală-te, fii cuminte etc.”, Maiakovski izbucnește cu întempetivitatea lui caracteristică, în finalul poemului „Ce e bine și ce e rău”:

Aște
oric
bătefel
— n-am cum s-o înțore:
cînd
copilul e purcel,
o să crească
— porc.
O altă trăsătură caracteristică a versurilor lui Maiakovski pentru copii — și, în general, a versurilor lui — este viziunea și deosebita plasticitate a imaginilor.

Mica grădină zoologică pe care o înfățișează în „Pe fiece filă, un elefant, o cămilă” își atinge din plin țelul instructiv și artistic. Animalele sînt pre-

zentate cu însușirile lor specifice dar nu ca într-un manual, ci în contextul comentariului aiorului, care, cu vervă și sugestivitate, le fixează în memoria copîilor. Iată, de pildă, cum descrie Maiakovski o zebra:

Ce drăguță zebra mea!
Are dung
ca o saltea!

Această metaforă pregnantă și, în același timp plină de umor, este fără îndoială, sortită să rețină atenția copîlului, să-i creeze o lecătură agreabilă și să-l familiarizeze aproape pe nesimțite cu o serie de noțiuni necunoscute pînă atunci.

Ca în covîștoarea majorității a activității lui poetice, Maiakovski nu cunoaște „leme inadecuate pentru poezie”, nici în scrierile adresate copîilor.

Temele de strictă actualitate politică se găseșc alături de lucrări privind cunoașterea realității înconjurătoare, ba, de cele mai multe ori, aspectele sînt sudate, oferindu-se copîlului în același poem și noțiuni privind natura și noțiuni etice și noțiuni politice.

Mi se pare deosebit de revelator, în acest sens, finalul poeziei „Calul năzdrăvan”. După ce copîlului i se expune procesul de confecționare a unui cal de lemn, o jucărie frumoasă și pe gustul lui, Maiakovski exclamă:

Sai de grabă pe călul,
lui Budionni să-i ajuți!

Fără îndoială că această latură a activității lui Maiakovski merită un studiu amplu. Dealtfel, stîntem departe de a fi arătat, în general, bogăția de probleme și sugestii pe care exemplul lui Maiakovski ne-o oferă.

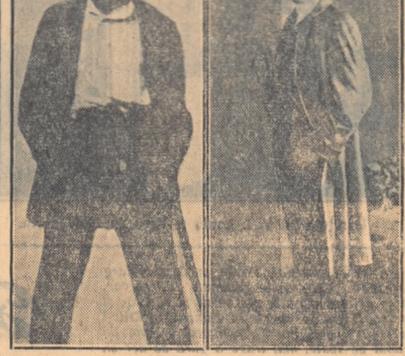
Aș vrea, în încheiere, să mai spun că, traducînd volumul lui Maiakovski, „Copîilor”, am avut încă odată prilejul de a observa extrema exigență cu care marele poet își luera versurile.

Este lecția aceluia care, în poezia pentru cei mici ca și în poezia pentru cei mari, rămîne cel mai bun poet al epocii socialiste.

Scenarist și actor de film

Maiakovski s-a interesat îndesaproape de dezvoltarea cinematografiei sovietice. În anii 1917—1918 a și scris trei scenarii de film, în care rolurile principale le-a interpretat chiar poetul.

Fotografiile: Maiakovski în filmul „Domnișoara și huliganul” (stînga). Maiakovski în rolul principal din filmul său „Născut nu pentru bani” (dreapta).

șit ca în numele cerinței de a avea poezii „diferite” să uităm că pentru Maiakovski era îndivizibilă lozina „poezii multe, bune și diferite”, ca poezii trebuiau să fie diferite, însă deopotrivă de bune, de partinice, legați de nor: cuvîntul diferiții se referă la particularitățile poetice și nu la concepția lor despre viață, la caracterul partinic și cît se poate de actual al creației lor. Tocmai datorită faptului că poezii noiști cei mai buni au înțeles just însemnătatea mesterului lui Maiakovski, ei au putut să aplice rodnic înfrîmțămîntul artei sale, dînd astfel un mai bun avînt succesorilor poeziei noastre.

Maiakovski nu e o personalitate izolată. E și opera lui s-au încadrat într-un șuvoi larg de scriitori și opere sovietice așăzi clasice, care marcu începuturile și succesele de seamă ale metodei realismului socialist. Înădămintele artei sale sînt indivizibil legate de principiile realismului socialist. Poeziile sale au ajutat pe mulți poezii contemporani din democrațiile populare și din occident să-și însușească tot mai profund metoda realismului socialist.

În salutul adresat celui de al doilea Congres al scriitorilor sovietici de către C.C. al P.C.U.S., artiștii sovietici ai cuvîntului sînt îndemnați să se inspire permanent din tradițiile artei lui Gorki și Maiakovski.

Teretul unde se verifică cel mai bine forța artei lui Maiakovski îl constiue masale. Poezia lui este o armă de seamă în educația socialistă a oamenilor muncii, în lupta pentru socialism și pentru apărarea păcii. De aceea, se poate afirma fără exagerare că traducerea la un înalt nivel artistic a operelor sale e o cauză de interes național. Putem spune cu mîndrie că poezii noiști, și în această, în primul rînd, Cicerone Theodoroscu, rezolvă cu măiestrie această sarcină.

Contemporanii săi și urmașilor săi „voștri, săndărosi”, le-a dăruit Maiakovski înreg talentul său. Arta sa e întruchiparea dragostei pentru comunism, pentru omene.

Cel mai bun răspuns al nostru e să-l purtăm în suflet, „să-l înțelegem”, să-l cîntăm și să-l recităm, să răspîndim opera sa și să ducem mai departe cauza căruia i-a închinat Maiakovski glasul său puternic și inspirat.

SERGIU FARCAȘAN

Una cu partidul — în slujba realității prezente!

(Urmare din pag. 1-a)

de realitate, al vieții noi, fără precedent, care urmasă după revoluție. Perioada în care a trăit Maiakovski a fost plină de „inovatori” — de căutători ai unor noi căi în poezie, dar din această mulțime de creații „noi” a rămas, a supraviețuit în primul rînd poezia lui Maiakovski, pentru că inovările lui nu fuseseră un scop în sine, ci rodul căutării înfrigurate de exprimare a conțințului nou, a însemnului patos partinic, a conștiinței marelui revoluționar.

Arta lui Maiakovski e inovatoare în primul rînd pentru că a surprins și a redat fidel noul din viață: cuvîntul căruia s-a străduțit să dea cea mai mare strălucire a fost „partidul”. Eu, un cuvînt și mă lupt să strălucască / s-arate pentru-oricine veșnic nou, „PARTIDUL...”, cu nemuritor ecou / în tot ce-i conștiință omenească. Faptele principale ale poeziei sale au fost Revoluția și Eroismul în munca eroică al operelor sale este masa poporului, „Ivan”, iar frunța acestei mase e reprezentată de militanții de țip nou, de comuniștii de Lenin. Maiakovski a știut să dea glas patriotismului sovietic, mîndriei cetățenului statului socialist, brigăzilor udrnice, planului cincinal, luptei pentru „toarășă recoltă”, năzuințelor tinerețului, luptei pentru pace, vigilenței ostășești în apărarea bunurilor sfinte ale patriei socialiste: el a muncit înfoc pentru a cînta, a exprage poezia din cea ce era principal, vital, pentru epoca lui. Nu ulla nici multilateralitatea aspectelor vieții — dusul lui Ivan Kozlovic sau noroului străzii Mînsnîkaia — dar cu scopul de a reliefa tot ce era principal. El nu se retrăgea, ci jușea în înfrîmțămîntul sarcinilor celor mai grele, mai noi și acolo găsea marea poezie. De pildă, planul poemului său „Lenin” e rîgiuros axat în expunerea istorică, pe teoșria marxistă, pe orientarea spre ceea ce este principal în viață. În primul rînd, în asemenea aspecte ale muncii sale se manifestă curajul inovator al lui Maiakovski. Nu ne ajtăm în fața unui curaj inconștient, lipsit de fel și de conștiință greutăților care izvoară din asemenea sarcină. „Mi-a fost teamă pentru acest poem — mărturșise el sincer — întrucît era ușor să alunec spre o simplă expunere politică. Atitudinea auditoriului format din muncitori m-a bucurat și m-a înfrîng în convingerea necesității acestui poem”. I-a fost teamă, dar a învins, înocmînt pe-n că talentul lui se punea necondiționat și cu curaj în slujba necesității, a ceea ce era ne-

cesar de spus în acest poem. Un alt poem, mai slab cuprins de aceea, teama față de „simpla expunere politică” (neartistică) ar fi căutat să consolideze caracterul poetic al imaginilor sale prin înșușirea: adică să împrimure caracterul poetic din alte domenii ale vieții unde poezia era de mult suverană și bine statornicită în tradiție — de pildă naură — și — indiferent dacă se potrivește cu tema sau nu — să reverse această poezie asupra conțințului nou, să-l îmbrace în ea. „Nu-mi face vreo onoare mare / ca din așa trandări în floare, / să se ridice rodul dărilor mele...” Maiakovski și-a dat seama că prin asemenea înșușiri s-ar îndepărta de la poezia intrinsecă a noului conținț, ca de pildă, în cazul figurii lui Lenin: „înconștințindu-că nou” scripștu de diadem / aureola versului m-aș teme c-ar ascunde / dreapta / și înțeleptă / și umana, leniniana / frunte”. Din alcătuirea imaginii și din faptul că forța ei e împrimurată nu din poezie, ci din cele cunoscute de cititor din viață, scripștite de diadem apar înfrîng de poezie, accentul cade precis pe măreția frunții, gîndirii lui Lenin, a personalității sale geniale și adine umane. Împotriva „potențului de acadea”, inspirîndu-șe din „simplificarea cea leniniana” poetul vorbește simplu cu poporul despre concepția marxistă asupra geniului, înfățișează pasionat evoluția capi alismului, situația social-istorică din Rusia, rolul partidului și al lui Lenin, faptele și problemele revoluției, etapa n.e.p.-ului, încheind cu evocarea forței de neînvinș de masele cuprinsse de ideile teinismului. Sistemul de imagini redă esența ideilor înfățișate, poezia e împrimurată din faptele recității. Acolo unde un poet mai slab, înfrîngînd năsterea lui Lenin, ar fi plasa, în curtea casei pîrîntesii poate un cōpă sau niște mîdăle care să evocă simbolic cășterea noului, Maiakovski amintește: „Vlămășag / de credințe, / de limbi, / și de clase, / pe roșie banului / se înfrîntea tot pîmîntul” evocă faptul că „Stafia” / comunismului / străbătea / Europa” și apoi spune simplu că „în Simbirsk undeva” s-a născut „un băiat oarecare / cu numele / LENIN”. Scopul principal al lui Maiakovski este să îmbrădăteze masele, să le dea un nou avînt — poemul a fost scris chiar în anul morții lui Lenin. De aceea, finalul pune accent pe mase, pe noile contingente de comuniști care vin să întredacă partidul și — după înfrîngșarea năprăncinții dureri — poetul redă optimist forța, curajul maseilor și ne spune: „Și-i agitator cel mai de soi / Inșuși / moartea lui Ilici / acum”. Din imaginea „co-

tidiană” a agitatorului comunist, care alțuia iar și iar depășită în cazul de față, poetul a extras esența, ne-a redat, adinca poezia a înșușitului viu și după moarte.

Sistemul de imagini al lui Maiakovski se bazează pe un atac înocmînt de la dreapta spre esența nouă realității, pe care o cucerște și o redă prin imagini proprii acestuia: el nu caută poezia în „individualitatea” sa ca apoi s-o „introducă” în faptele înfățișate, cu scopul de a „poetiza” aceste fapțe prin „magia” talentului său; el extrage poezia din înșușirea dezbătută și frumusețea realității, din „poezia” existentă obiectiv, în viață, pe care nu face decît s-o găsească și s-o reflecte. Tocmai în această surprindere și redare a poeziei ce aparține realității și talentul. În orașul sărăcit de războiului civil, poetul merge în vizită la iubita sa: acolo unde altul ar fi vorbit poate de o floare, Maiakovski ne spune că-i duce în dar iubitei doi morcovii plăpîni pe care-i ține de codițele verzi — și e răspunsă dragoste, gingașie și optimism birutor în această imagine de care un poet lipsit de spiritul inovator autentic s-ar fi ferit ca dracul de tîmție: auzi? zarzavat în poezie!

Mezorele, comparațiile, exclamațiile lui Maiakovski — toate sînt inspirate din termeni epocii sale, din vorbirea maseilor și capătă o nebunărită poezie. Simțîndu-se în noua viață ca la ea acasă, minuiind cu egală siguranță armele propagandei și agitației, secretele vocabularului și instrumentele tehnicii poetice, cunoscînd masele căroră li se adresează, Maiakovski creează asociații neașteptate, surprinzătoare, imagini de o mare plasticitate și bogăție.

Conțințului nou și dorința lui Maiakovski de a fi fidel, partinitate, au acționat ca un mator puternic, l-au obligat să lucreze mult, enorm, asupra formei, pentru a rezolva marile lui sarcini inovatoare. La baza forțelor prezente a lui Maiakovski nu stau procedeele formale — pe care poetul le stăpînea la perfecție — ci „rezerva poetică” marea rezervă de impresii din actualitate, imagini, cuvîntele, comparații, strîșne de Maiakovski din legătura lui cu viața. De aceea Maiakovski nu intrîșia niciodată în tratarea unei teme actuale — el avea gata strîns materialul. Poezii rupte de viață invocă faptul că un obiect mare poate fi văzut mai bine de la distanță și că de aceea trebuie să lase să se scurgă un timp, pentru a ogîndi un eveniment prezent: Maiakovski, pornînd tot de la necesitatea „distanțării” de eveniment, cerea poetului s-o ia înaintea vieții, să se distanțeze prin aceea că vede evenimentul prezent cu ochii viitorului; deci, în loc de a cere ca arta să înțîșie față de viață, el îi cerea să iasă în înfrîmțămîntul „comenzi sociale”.

Luîndu-o înaintea vieții, poetul a știut să vadă departe în viitor. Cu mai bine de un sfert de veac în urmă, el a spus că principala forță înarmată și primordiale ce se opune aspirațiilor lumii muncitoare va fi imperialismul american. De aceea, direcția pri-

ncipală a poeziei sale satirice a fost demascarea imperialismului american, făcută cu o extraordinară expresivitate, în poezii care ne par a fi fost scrise zilele acestea. Într-o șa operă e pătrunsă de spiritul confrunțării realiste între două lumi, de spiritul totalității superiorității a lumii noi, socialiste — cu toate lipsurile ce le avea în cupaturile construcției socialiste în vremea lui Maiakovski — spiritul adine demascator al inferiorității, joiacției, caracterului perimat al vechii lumi a exploatații și războaielor imperialiste, Maiakovski a izbit cu putere și în dușmanul de clasă înclăș.

Satira lui Maiakovski are o mare varietate de nuanțe care-i dau strălucire și care izvoară nu atât din considerente formale cît din poziția lui politică. Dacă de tarele dușmanului ridea cu legitimitate și satisfacție creșterea satirizate de el cu părere de rău și cu permanentă conștiință a faptului că adversarul principal îl constituie dușmanul de clasă. Satira lui Maiakovski a nimerit întodeuna la țintă, cu acuitatea necesară în fiecare caz, deoarece ea era făcută în numele noului, era inseparabilă de cauza patetică a construcției, era sora bună a elanului partinic cu care e preamărea noul din viață. Ca și în slăvirea murșurilor noului, în satirizare Maiakovski a fost un maestru al exagerării conștente, al hiperbolei. El nu exagera orice fapt și în orice direcție: hiperbola era pentru el un mijloc de forțare a aspectului exterior al fenomenului, un mijloc de reliefare a esenței, o armă a tipizării, a redării adevărului vieții — așa cum este pentru orice scriitor realist. Măiestria lui Maiakovski în hiperbolă e o adevărată excepțională și explică multe din calitățile imaginilor sale poetice. Forța satiric maiakovskiană s-a manifestat cu o mare amploare în dramaturgia sa.

Toate aspectele atît de diverse ale muncii lui Maiakovski își găseau expresia finală în munca pentru cizlarea cuvîntului și versului pe care căuta să-l subordoneze în înfrîngime imensei sale bogății de idei și sentimente, de imagini, conțințului inovator al poeziei sale, gusturilor masei populare. Maiakovski introducea cu îndrăzneală în poezie, pentru prima oară, cuvîntele și expresii noi, „nepoetice”. El a fost un constructor rațional al frazei poetice, folosînd cu dibăcie alternarea de planuri, contraste violente, suspensia — echilibrul vremelnic din frază, logica frazei și a imaginii, efectul surprinzător pe care-l stîrșește rima neașteptată care dă relieful cuvîntului ce se cerea accentuat, toate subtilitățile de șlefuire a vocabularului, topicii, imaginii, versificației, care-l puteau ajuta la reliefarea conțințului. Una dintre particularitățile formale cele mai importante ale tehnicii sale poetice o constituie versul în scară, cu ajutorul căruia reliefașă nu numai logica de ansamblu a frazei poetice, dar și fiecare cuvînt sau grupă de cuvîntle căroră poetul vrea să le dea și un înțeles parțial distinct, de sine stătător. Aceasta ajută la

caracterul de manifest, ațis, îndemnat vehement: multe versuri par compuse din chemări și porunci, explozive, ce se înșirue una după alta, fiecare cu forța ei, și cu ațta mai puternice, prin gradăția lor impecabilă. Se simte aici parcă ritmul străzilor, al marșului revoluționar, al lozincilor scadate, al rafalei de mitralieră, al epocii moderne cu mașinismul ei; însă forța de expresie a versului nu provine din imitarea naturalistă a acestor aspecte sonore, ci din cuvînt, ca principala purtător al conțințului de idei, din înțelesul cuvîntelor căruia îi este subordonată muzicalitatea lor; din același vers „în scară” Maiakovski, cu ajutorul cuvîntului, știe să scoată și murmure ușoare, imagini gingașe, aeriene. Versificația tonică, determinată doar de numărul silabelor accentuate, faptu că în rima coincide în special la silaba accentuată, nefiind obligatorie pentru silabele neaccentuate, existența rimelor interioare (el a lărgit foarte mult „conceptul” de rime) și multe alte procedee folosite de Maiakovski contribuie la expresivitatea și originalitatea poeziei sale.

Horțorul însă a fost spiritul creației sale, partinitatea sa, conștiințta inovator al poeziei sale. Tradiția lui Maiakovski, nu se poate manifesta într-o simplă imitare mecanică a versului său; tradiția se manifestă în spiritul poeziei, versificația fiind o latură subordonată personalității fiecărui poet — desigur, în cadrul respectării unor reguli generale ale tehnicii poetice. De aceea, ar fi profund greșit și seclar să găsim pe urmașii poeziei lui Maiakovski numai între acia care folosesc „versul în scară”. Și la noi s-a manifestat — e drept, foarte rar — o tendință greșită de a trece sub tăcere o mare parte a frontului larg de poezii „buni și diferiți” care se inspiră din tradițiile poeziei inovatoare ale lui Maiakovski, fără a folosi „scară”

de altă parte, pentru unii, faptul că Maiakovski a fost un poet al multimitor al cădușetei numai și numai un specific al individualității sale, pentru ei fiind la fel de „valabilă” și existența unui poet al căru „specific” ar constă în tratarea unor teme minore, și trăiri mărunte, lipsite de însemnătate socială; „a nu-l imita mecanic pe Maiakovski” însemnă, în acest cod ciștat, a nu fi un poet al actualității, al străzii, al zilei noastre de azi, al „ceasului de față”, și indiferent față de evenimentele actualității, înăgă de față publicistică săndăoșă a poeziei, de rolul ei social militant, de caracterul ei propagandistic și agitatoric, exprimat în imagini de înalt nivel artistic. O asemenea concepție e nefastă pentru dezvoltarea poeziei și strîndă de spiritul lui Maiakovski. Ar fi gre-

VIATA A.R.L.U.S.

Pentru ridicarea nivelului activității organizațiilor noastre

O etapă importantă în cadrul pregătirii pentru cel de al IV-lea Congres A.R.L.U.S. constituie desfășurarea conferințelor organizațiilor raionale și orașenești — acțiune care se apropie acum de sfârșit.

Vorbind în numele masei membrilor A.R.L.U.S., miile de delegați și invitați, participanți la aceste conferințe, au exprimat dragostea fierbinte pe care oamenii muncii din patria noastră o nutresc față de marea noastră țară, hotărârea poporului nostru de a lupta neobosit, alături de poezia iubitoare de pace din întreaga lume, în frunte cu Uniunea Sovietică, pentru apărarea nației, împotriva dezlănțurii unui război atomic.

Dările de seamă prezentate de comitetele raionale și orașenești au analizat activitatea organizațiilor A.R.L.U.S., subliniind succesele înregistrate de majoritatea cercurilor în munca de popularizare a activității sovietice, de răspundere a bogățiilor experienței a constructorilor comunismului. Dările de seamă au relevat de asemenea, preocuparea birourilor de cerc așezate de curând în adunările generale, de a contribui la îmbogățirea conținutului, la ridicarea calității a activității A.R.L.U.S. Astfel, în cinstea conferințelor raionale, numeroase cercuri din raioanele Iliia, regiunea Huneadoara, Segarcea, regiunea Craiova, Galați s.a. au inițiat acțiuni de răspundere a metodelor agro-technice sovietice, sprijinind pregătirea campaniei agricole de primăvară.

Discuțiile purtate pe marginea dărilor de seamă, au constituit învățăminte prețioase pentru munca viitoare a organizațiilor noastre. Caracterul combativ, spiritul critic în care s-au desfășurat în cele mai multe locuri aceste discuții au dovedit încă o dată, că în majoritatea noilor birouri ale cercurilor se află oameni capabili, hotărâți să contribuie la dezvoltarea activității Asociației noastre.

Așa de exemplu, la conferința organizației A.R.L.U.S. din Toalita, Regiunea Autonomă Maghiară, vechiul comitet raional a fost criticat pentru faptul că în ultimul timp s-a mulțumit să se ocupe de o serie de acțiuni cu caracter tehnic, neglijnând munca cultural-politică de masă, munca de popularizare a luptei pentru pace a U.R.S.S., a experienței sovietice. Participanții la conferința organizației raionale Brad, regiunea Huneadoara, au scos în evidență serioase lipsuri ale vechiului comitet în ceea ce privește munca de popularizare a înaintatelor metode sovietice în industrie; s-a subliniat, deosebi, faptul că organizațiile A.R.L.U.S. au datorat să contribuie prin munca lor la traducerea în viață a măsurilor importante tratate de către Partid și Guvern cu privire la dezvoltarea necentențiale a industriei grele, arătând că cercurile trebuie să-și îndrepte atenția spre popularizarea acelor metode sovietice care să ajute oamenii muncii din între-

Pe marginea conferințelor raionale și orașenești

Prinderi să ridice productivitatea muncii, să reducă prețul de cost al produselor, să folosească cu succes rezervele interne ale întreprinderii.

La numeroase conferințe raionale, ca de pildă, la Galați, la Bistrița, regiunea Cluj, la Călărași, regiunea București, la Roman, regiunea Iași, la Zeletin, regiunea Birlad și altele, majoritatea vorbitorilor au scos în evidență sarcinile deosebit de importante ale organizațiilor A.R.L.U.S. privind lărgirea și adâncirea activității de popularizare a experienței agriculturii sovietice. Acum, când Partidul și Guvernul pun în fața întregului popor sarcina de a ridica producția agricolă la hectar, de a realiza o producție de 10 milioane de tone de cereale (grâu și porumb), problema intensificării activității în direcția popularizării metodelor înaintate în agricultură, a îmbunătățirii radicale a muncii A.R.L.U.S. la sate, capătă o deosebită importanță.

În cele mai multe conferințe s-a subliniat necesitatea îmbunătățirii activității cursurilor populare de limbă rusă, scoțându-se în evidență importanța studiului limbii ruse. De asemenea, conferințele raionale și orașenești au luat în discuție problema difuzării și folosirii presei A.R.L.U.S., a sporirii numărului cititorilor publicațiilor noastre.

Una din problemele care au stat în centrul atenției conferințelor raionale și orașenești a constituit-o analiza metodelor și a formelor de activitate folosite de comitetele raionale. În conferințele din raioanele Hăteș, regiunea Huneadoara, Segarcea, regiunea Craiova, Bacău și altele, s-a criticat faptul că vechile comitete raionale și orașenești nu au desfășurat o activitate planificată și sistematică în munca de îndrumare a cercurilor. Propunerile juste aduse de unii delegați la conferințe, de a antrena și pe viitor activi obștești folosiți pentru pregătirea conferințelor raionale, constituie o importantă sarcină pentru noile comitete raionale. În munca de întărire a legăturilor cu cercurile, pentru a putea lărgi și adânci munca de popularizare a U.R.S.S. în toate domeniile de activitate.

Problemele ce s-au ridicat în conferințele raionale constituie un serios material de studiu pentru comitetele raionale și regionale, care trebuie să țină seama de criticile și propunerile aduse de către delegați și invitați. A lupta hotărât pentru punerea lor în practică, — iată sarcina principală ce se pune în fața organizațiilor A.R.L.U.S. Noile comitete raionale și orașenești trebuie să muncească cu perseverență, pentru a da viață hotărârilor pe care le-au luat conferințele.

Birourile regionale trebuie să analizeze temeinic felul cum au decurs conferințele raionale și să folosească întreaga experiență acumulată cu acest prilej la pregătirea conferințelor regionale ce vor avea loc în curând.

Conferințele regionale constituie un examen, o analiză deosebit de serioasă a muncii organizațiilor A.R.L.U.S. Conferințele regionale sînt chemate să dezbate în mod temeinic problemele ce s-au ridicat în adunările generale ale cercurilor, în conferințele raionale.

Reușita conferințelor regionale depinde în mare măsură de seriozitatea cu care ele vor fi pregătite. În pregătirea conferințelor regionale trebuie să ne îndreptăm atenția spre mobilizarea birourilor de cerc și a comitetelor raionale, pentru ca acestea să întindă conferințele regionale cu noi acțiuni culturale-politice de masă. Aceste acțiuni trebuie să popularizeze lupta pentru pace a U.R.S.S. și să aducă o puternică contribuție la îndeplinirea sarcinilor trasate de către Partid și Guvern în cadrul campaniei de însămânțări, să popularizeze înaintatele metode sovietice în domeniul industriei. Acțiunile inițiate în cîntea conferințelor regionale trebuie să ducă la o mai largă răspundere a publicațiilor A.R.L.U.S., la îmbunătățirea serioasă a agitației vizuale, la cuprinderea de noi membri în cadrul Asociației noastre. Este recomandabil ca în această perioadă să se organizeze jurnale de actualități sovietice, serbări ale prieteniei romino-sovietice, să fie asigurată participarea largă a cercurilor la concursul de agitație vizuală s.a.

Pentru buna desfășurare a conferințelor regionale este necesar a se pregăti din vreme darea de seamă ce va fi prezentată în fața delegaților. Acest document trebuie să fie rezultatul unei munci colective, discutat și aprobat de comitetul regional. Darea de seamă trebuie să analizeze temeinic activitatea pe ultimele șase luni, subliniind rezultatele pozitive înregistrate în muncă și stărind îndeosebi asupra lipsurilor manifestate. În încheiere, darea de seamă trebuie să cuprindă propuneri concrete, bazate pe experiența căpătată. Pentru aceasta, este necesar ca dările de seamă să fie întocmite din vreme.

Un alt moment important în pregătirea conferințelor regionale îl constituie munca serioasă ce trebuie desfășurată cu delegații pentru conferințele regionale. E necesar să se organizeze constanțiv cu delegații care vor participa la conferințele regionale pentru ca aceștia să poată aduce o contribuție activă la buna desfășurare a lucrărilor conferințelor regionale.

Pregătind temeinic conferințele regionale vom putea realiza o îmbunătățire serioasă a muncii organizațiilor A.R.L.U.S. în împlinirea celui de al patrulea Congres al Asociației noastre, în acțiunea de întărire continuă a prieteniei romino-sovietice.

Să răspundim mai larg experiența sovietică în cooperarea de consum!

Cooperarea de consum din R.P.R. a obținut în ultimii ani succese importante, devenind o largă organizație de masă cu 4.500.000 de membri și aducând însemnate contribuții la înfrângerea relațiilor economice dintre oraș și sat — baza materială a alianței dintre clasa muncitoare și țărâna muncitoare.

Garanția succeselor obținute pînă în prezent și a succesorilor viitoare ale cooperării noastre de consum stă în organizarea ei pe baza învățării marxist-leniniste despre cooperare, în sprijinul neprecupețit al partidului și guvernului nostru, precum și în folosirea pe scară din ce în ce mai largă a bogatei experiențe a cooperării sovietice.

Principalele sectoare de activitate ale cooperării sînt organizate după principiul hozrasciot-ului. Agențiile de valorificare, întreprinderile comerciale și combinatele de producție de pe lângă uniunile raionale, precum și gospodăriile de transporturi pe lângă uniunile regionale au fost organizate după exemplul cooperării de consum sovietice.

În activitatea sa comercială, cooperarea noastră de consum aplică larg experiența sovietică de specialitate. Cele peste 410 magazine universale, raionale și sătești ale cooperării de consum, organizate după modelul magazinelor comerțului cooperatist sovietic, aduc o contribuție prețioasă la aprovizionarea țărânilor muncitoare cu un sortiment larg și variat de mărfuri industriale. Astfel, cooperativa din Dor Mărunt, raionul Lehliu, mai înainte vindea lunar mărfuri în valoare de 30.000 lei; după ce a organizat un magazin universal, a sporit devalorul la 80.000 lei lunar.

În întrecerea socialistă, care cuprinde un număr tot mai mare de lucrători din cooperare, se ridică mereu noi frunțișuri, care își însușesc și aplică metodele de muncă sovietice.

Pentru organizarea în condiții bune a muncii în depozitele de mărfuri, are deosebită importanță folosirea metodei inițiate de Ivan Stepanovici Parhomenko, magaziner șef la o fabrică de conserve din U.R.S.S. Metoda lui constă în folosirea unui sistem de măsură menite să contribuie la reducerea pierderilor normate de mărfuri și la o bună depozitare a lor. Bune rezultate au obținut, folosind această metodă, lucrătorii depozitelor de la agențiile de valorificare Sibiu și Arad.

Realizări însemnate au lucrătorii din cooperare și datorită aplicării metodei

DRAGOMIR MOISIN vicepreședinte al CENTROCOOP-ului

sovietice complexe de organizare a muncii de desfacere a mărfurilor și de achiziții. Gestionarul frunțaș Ion Rosmarin, de la cooperativa Stroesti, raionul Pașcani, a realizat planul de desfacere a mărfurilor pe trimestrul IV-1954 în proporție de 110%, prevederile de atragere de noi membri — în proporție de 300%, iar planul de încasare a părților sociale în proporție de 113%.

Experiența sovietică nu este de mare folos și în utilizarea rațională a mijloacelor de transport auto. Inițiativa soferului sovietic Grigori Babkin de a parcurge 100.000 de km. fără reparații generale este aplicată și în sectorul nostru de transporturi. Rezultate bune — îndeosebi însemnate reduceri ale cheltuielilor de circulație — au început să obțină unele organizații cooperatiste prin organizarea transporturilor în circuit, tot după exemplul sovietic.

În cadrul cooperării de consum, funcționează și un număr însemnat de variate întreprinderi și secții de producție, care folosesc materia primă locală. Și în acest domeniu s-au răspândit metode sovietice de muncă. La combinatele de producție din Arad și Caransebeș, de exemplu, se obțin însemnate realizări, datorită aplicării metodei sovietice Antonina Jandarcova, de prelucrare a schimbului din mers. Față de activitatea multilaterală pe care o desfășoară cooperarea de consum, care de rețeaua numeroasă și întinsă de care dispune și de numărul mare de muncitori care lucrează în diferitele ei domenii de activitate, răspunderea experienței sovietice este încă nesatisfăcătoare. Se mai manifestă, din păcate, în numeroase cazuri atitudini formale și superficialitate în folosirea, extinderea și popularizarea metodelor de muncă sovietice și a rezultatelor obținute de către frunțișii în întrecerea socialistă.

O asemenea situație există la unele unități cooperatiste din raionul Strehaia, regiunea Craiova. Faptul că aici n-a fost popularizată și nu se aplică metoda brigăzilor de bună deservire explică și el de ce în acest raion, de multe ori, consumatorii nu sînt serviți în condiții civilizate și adesea nu sînt respectate regulile de comerț.

Sînt frecvente cazurile cînd se încearcă să se „justifice” nefolosirea metodei Koroynkin prin numărul redus al vinzătorilor la magazinele cooperatistelor sătești. Dar

chiar în magazinele sătești cu 1-2 vinzători, se pot aplica procedee ale brigăzilor de bună deservire, cum sînt: aranjarea potrivită a mărfii, expunerea pe sorturi, organizarea locurilor de muncă și aprovizionarea lor cu mărfuri din timp, atitudinea civilizată față de consumatori, organizarea de consultații cu consumatorii etc.

În multe dintre magazinele universale raionale și sătești care au localuri spațioase, înzestrate cu utilaj corespunzător, și sînt bine aprovizionate cu mărfuri și încadrate cu un personal mai numeros, numărul brigăzilor de bună deservire a consumatorilor este de asemenea sub nivelul posibilităților.

O situație asemănătoare există și în unele depozite de mărfuri ale cooperării de consum, unde metoda Parhomenko nu este îndeajuns de răspundă.

În unitățile de producție și transporturi ale cooperării, nu sînt destul de popularizate și răspindite metode sovietice ca: Vorosin, Jandarcova, Kovalov. Numărul sutamiștilor este încă nesatisfăcător, iar organizarea transporturilor în circuit nu este folosită decît în mică măsură.

De multe ori, în mod cu totul nejust, conducătorii de organizații cooperatiste se mulțumesc doar cu faptul că metodele înaintate de muncă sînt aplicate de cîțiva frunțișuri, și nu se străduiesc ca ele să fie larg răspindite în masa lucrătorilor.

În opera de ridicare a nivelului de trai al oamenilor muncii din țara noastră, în întărirea legăturilor economice dintre oraș și sat, cooperarea de consum are sarcini deosebite de importante. Sarcinile și rolul cooperării de consum au crescut îndeosebi în urma desființării sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și a trecerii la comerțul desfășurat. În aceste condiții, unitățile cooperării de consum trebuie să-și organizeze munca mai temeinic și să ridice pe o treaptă mai înaltă întrecerea socialistă. Este necesar să se lichezieze practicile birocratice-formalistice în popularizarea și aplicarea metodelor sovietice înaintate. Lucrătorii noștri din cooperarea de consum sînt plini de dorința de a-și îmbunătăți mereu munca, de a învăța necentențiu din experiența lucrătorilor din cooperarea sovietică de consum.

Aplicînd cit mai larg și temeinic înaintata experiență a cooperării de consum sovietice, lucrătorii noștri din cooperare vor aduce noi contribuții la întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărâna muncitoare, la construirea socialismului.

Manifestări organizate în cercuri cu ocazia împlinirii a 85 de ani de la nașterea lui Lenin

Cu prilejul celui de a 85-a aniversări a nașterii lui V. I. Lenin, cercurile A.R.L.U.S. vor organiza numeroase manifestări.

Astfel, în centrele de regiuni și raioane vor avea loc ședințe festive și simpozioane unde va fi prezentată viața și opera marelui Lenin. În cluburi și cîmine culturale se va ține conferința: „A 85-a aniversare a nașterii lui V. I. Lenin”. Cercurile A.R.L.U.S. vor organiza de asemenea seri literare și șezători unde se vor citi fragmente din operele marelui Lenin, precum și din cărțile închinare

vieții și activității marelui geniu al omeniilor progresiste.

În colaborare cu bibliotecile, cercurile vor organiza recenzii asupra poemului „V. I. Lenin” de V. V. Maiakovski, iar în standuri se vor expune operele lui Lenin.

În toate cercurile A.R.L.U.S. se vor deschide expoziții cu fotografii care redau aspecte de la biblioteca „V. I. Lenin” din Moscova. La fiecare loc de muncă va fi expusă fotogazeta „Lenin” pe marginea căreia vor avea loc discuții.

Conferințe raionale și orașenești

În zilele de sîmbătă și duminică au continuat să se desfășoare în țară conferințele organizațiilor orașenești și raionale A.R.L.U.S.

În Capitală au avut loc conferințele organizațiilor raionale V. I. Lenin, I. Mai, Gheorghe Gheorghiu-Dej, I. V. Stalin, Tudor Vladimirescu.

La conferința organizației A.R.L.U.S. a orașului Reșița au fost de față 120 muncitori, tehnicieni și ingineri, delegați ai cercurilor din cadrul combinatului metalurgic. Lucrările conferințelor comitetelor raionale Botoșani și Rîmnicul Sărat s-au ocupat în mod special de aportul organizațiilor A.R.L.U.S. la popularizarea experienței agro-technice sovietice.

Conferințe raionale și orașenești au mai avut loc la Piatra Neamț, Tg. Jiu, Belean, Tg. Mureș, Galați, Buzău, Fălticeni etc.

Pe urmele materialelor publicate în „Veac nou”

Cum se desfășoară adunările generale A.R.L.U.S.

Sub acest titlu, în „Veac nou” nr. 10, din 11 martie 1955, au apărut o serie de materiale critice, ca rezultat al raidului-anchetă organizat de redacția gazetei noastre în regiunea Iași. În aceste materiale au fost criticate comitetul regional A.R.L.U.S. Iași, și comitetele raionale Tg. Frumos, Pașcani, Iași, Vaslui pentru subaprecierea importanței pregătirii și îndrumării temeinice a cercurilor A.R.L.U.S. în vederea desfășurării adunărilor generale.

În scrisorile adresate redacției, birourile acestor comitete au recunoscut temeinicia criticilor aduse, informîndu-ne

că au luat măsuri care au avut drept rezultat remedierea lipsurilor.

Astfel, comitetul regional a trimis în raioane pe cei mai buni activiști din comitet și din activul obștesc în scopul sprijinirii alegerilor din cercuri. La Tg. Frumos, a fost antrenat un însemnat număr de oameni în activul obștesc, cu ajutorul cărora adunările generale s-au putut încheia la termenul prevăzut.

Ca urmare a măsurilor luate pînă la 20 martie, dată prevăzută pentru încheierea adunărilor generale ale cercurilor, marea majoritate a cercurilor din regiunea Iași și-au ales noile birouri.

Corespondența lui Mark Oziornii

Învățătorul și elevii săi

Factorul poștal — care era o femeie — își șterse cu atenție picioarele, apoi crăpă ușa:

— Se poate, Mark Evstafievici? — A-a-a, Dașă, intră! — și Oziornii se sculă și-o întîmpine. Ce bucurie ne mai aduce!

Dașă începu să așeze pe masă scrisorile. Grămada de plicuri creștea repede. — Semnați aici pentru scrisorile sosit din străinătate.

Am intrat la Mark Evstafievici tocmai cînd prinea poșta.

— Vă interesează problema porumbului? — Întrebă el. Ași venit la timp. Să citim împreună.

Ne așezarăm la masă. Oziornii luă o scrisoare.

— Credeam că mi-o fi scriorind vreun vechi cunoscut, dar văd că scrisu-i străin.

Comsomolștii din raionul Krasnokutsk, regiunea Harkov, îl întrebau pe Oziornii cum a realizat recolte mari de porumb.

— Tineretul mă întrebă dese ori despre asta. Se vede că îl interesează mult porumbul.

— Povestii-ne și nouă, Mark Evstafievici...

— Ce să mai povestesc? Ce-a fost, a trecut!

Și, totuși, a început să povestească...

— Echipa noastră a semănat prima oară porumb acum nouăsprezece ani. Unii așteptau de noi: „Mark al nostru răscolește țărna, ca un gîndac”. A trecut vremea și noi am dovedit că nu am răscolit țărna în zadar. Toamna, am strins o recoltă nemaivăzută. Gurile rele spun că, din seie de glorie, am luat și știuleții de pe parcelele vecine. În anul următor, cînd am trecut la strînsul recoltei, am rugat conducerea să numească o comisie specială. Așa s-a și făcut. În rîpa Jabia, au sosit, ca membri ai acestei comisii, tocmai bătrînii care rîseseră de noi. Și se mirară: recolta era mai bogată decît în anul precedent: adunasem cîte 108,6 chintale la hectar. Iar în anul 1949, am cules de pe două hectare aproape cîte 224 chintale de boabe de porumb.

— Ce planuri aveți pentru anul acesta?

— Mari. Ne gîndim, de pildă, să obi-

V. RAZON

nem în medie de pe 19 hectare cîte 150 chintale, iar de pe un hectar 225 chintale. Mai puțin, nu se poate. Avem doar mijloace tehnice bune, am cultivat în anul trecut semințe hibridizate, am pregăt-it îngrășăminte suficiente. Apoi, am mai cărbogit și experiență. Și, fiindcă veni vorba de experiență...

Amintindu-și de ceva, el începu să răsfoiască grăbît scrisorile.

— Iată-o. Imi scriu stalingradenii — spuse cu mindrie Oziornii. — Redactorul unui ziar pentru tineret mă roagă să povestesc brigăzilor comsomolște cum am obținut în regiunea Stalingrad recolte mari de porumb.

Mark Evstafievici se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Îl coplesiră alte amintiri. Anul 1941. Oziornii și familia sa se evacuasera în regiunea Stalingrad. Acolo, a fost primit ca o rudă, i s-a dat ajutor să-și refacă gospodăria. Mark Evstafievici adusesse cu sine 15 kilograme de porumb „partizanka”. Acolo, pe pămîntul regiunii Stalingrad, el a început să cultive porumb — oaspete sudic al ogoarelor.

— Pe pămîntul din regiunea Stalingrad se pot realiza recolte mari de porumb — spuse convins Oziornii. În 1943, am obținut de pe o jumătate de hectar aproape 50 de chintale de porumb. Mi-a ajutat umezeala pe care am acumulat-o în sol. Dacă păstrezi umezeala, toldeau-na obții recoltă bună. Asta le-o voi scrie numaidecît stalingradenilor. Îi voi sfătui să îngrășească de fiecare știulete, iar puțerea germinativă a semințelor să o controleze nu numai laboratoarele, ci și colhoznicii. Foarte bine e, desigur, dacă se seamănă semințe de porumb hibridizate...

Mark Evstafievici zîmbi unui gînd:

— Sînt întrebate dese ori: d-ta spui că cutare măsură e importantă, că cealaltă e necesară și așa mai departe — dar care-i lucrul cel mai important? — Știi care e lucrul cel mai important? Să nu aștepți să-ți vină totul mură în gură; gîndește tu singur; crează! Dacă vrei să stringi recolte bogate, fă totul cu dragoste, cu sfîrșință. Să luăm, de pildă, solul.

Solul nu e același de la o regiune la alta. E de preferat să semeni porumbul pe soluri cu cernoziom, argilinoase și nisipoase. Sau, mă mai întrebă unii) ce fel de îngrășăminte îi trebuie porumbului și în ce proporție la hectar? Se înțelege că, fără îngrășăminte, nu vei strînge recolte bogate. Însă nu se poate să dai o rețetă bună pentru toate împrejurările, deoarece clima nu e nici ea aceeași. Cred că în regiunea Stalingrad ar fi bine să se dea la hectar cam cîte 20 de tone de humus, cam cîte 2-3 chintale de gunoi de găină și cenușă, cam 2 chintale de superfosfat...

— Da, porumbul cere bună îngrijire, — observă Oziornii, apoi adăugă: — Dar onora li se pare că asta-i treabă foarte simplă. Așa îl se pare lor, pînă se lovește de primele greutăți, iar cînd se lovește de ele, se pierd cu firea și nu mai știu ce să facă...

Mark Evstafievici deschise un sertar și scoase o mapă umflată. Scoțoci mult prin ea și, în sfîrșit, găsi hîrtia care-i trebuia:

— Citii.

„Vă mulțumesc foarte mult, Mark Evstafievici, pentru consultația amănunțită pe care mi-ați dat-o — scria mecanizatorul Liubcenko de la S.M.T. Nesvetavsk din regiunea Rostov. — Multe am învățat de la dv, dar mie nu-mi ies de loc pătratele. Dv. cunoașteți bine această chestiune: scrieți-mi, vă rog, mai amănunțit despre pătrate!”

— Liubcenko este mecanizator priceput, — spuse Oziornii — însă nu-i prea îles pătratele. Mecanizătorii trebuie să-și însușească bine această măiestrie. Altfel, nu vor putea cu-tiva porumb. Și încă ceva: recolta de boabe sporește mult, dacă se face polenizarea suplimentară. Această o-

În fotografie: M. E. Oziornii și eleva sa Anna Greșin, șefa de echipă din colhozul vecin „Zarea Komunizma”, aleg porumbul de sîmînță.

perație o facem în modul următor: adunăm polenul în sticle, apoi polenizăm știuleții.

N-ai cînd să îmbătrînești

În timp ce noi discutăm, Elena Nikiforovna Oziornia puse masa. Între timp, noi citeam ultima scrisoare.

— Să prînzim. Adunăți-ți hîrtiile! — îi spuse ea.

— E timpul — învîntă Mark Evstafievici.

Elena Nikiforovna Oziornia puse masa. Între timp, noi citeam ultima scrisoare. — „Anul trecut am terminat școala medie și m-am hotărît să lucrez în colhoz — scria Maria Smagai din regiunea Hmelnițki. — Am citit și am auzit multe despre dv. Aș vrea și eu să fiu ca dv. De a-

cea, am și rămas în colhoz. Voi face tot ce-mi stă în putință, pentru ca brigada noastră de tineret să stringă anul acesta o recoltă bogată.

Vă urez din toată inima să realizați succese și mai mari și vă doresc multă, multă sănătate. Dv. nu aveți timp să îmbătrîniți!”

Această scrisoare l-a mișcat puternic pe Oziornii.

După prînz, am ieșit la plîmbare. Se însera. Discul purpuriu al soarelui cobora lin în zare. Fără să ne grăbim, ne-am îndreptat spre administrația colhozului. Satul se întindea pe o distanță de cîțiva km. La nord, alinea Niprul într-un loc unde fluviul face o cotitură bruscă spre apus, formînd un fel de peninsulă. Pe această peninsulă, unde se află acum cheul, un oarecare Mișciurin a construit cîndva prima casă. Apoi, aici a crescut un sat și oamenii au început să-l numească Mișciurin-Rog, ceea ce înseamnă „Cornul lui Mișciurin”.

Aici vin inovatorii din colhozuri, savanții și specialiștii în agricultură, pentru a discuta cu Oziornii și a-și împrumuta experiența. Anul trecut s-a ținut aici un seminar al șefilor de echipă. Aceștia au numit bucuros seminarul „Universitatea lui Mark Oziornii”. Da, a fost o adevărată universitate!

Cînd ne-am apropiat de clădirea administrației, Dașă l-a strigat pe Oziornii:

— Aveți o telegramă din Moscova. Oziornii o citi, apoi spuse:

— Academia de științe agricole „Lenin” mă invită la o consfățuire.

— Desigur, plecați de multe ori în călătorie.

— Nu prea des, totuși plec. De curînd, m-am întors din Kiev, iar mai înainte fusese în regiunea Zaporozje, raionul Polgsk. Colhozurile din acest raion vor să semene 20.000 ha de porumb. Am fost la o consfățuire a frunțașilor din raion și le-am povestit cum obținem noi recolte mari de porumb.

— Într-un cuvînt, dv. n-aveți cînd să îmbătrîniți!

Mark Evstafievici zîmbi:

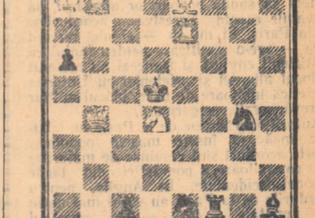
— Cam așa e!

SAH

Problema Nr. 3

L. Zagorikou Premiul 1 la concursul internațional al Comitetului pentru cultură fizică și sport din R. Cehoslovacia, 1953.

Mat în 2 mutări

(Controlul poziției: Alb: R88, D84, T87, N88, N88 C84; Negru: R85, T81, T81, N81, C81, C84, F86)

Numele cifrelor care vor trimite soluția corectă pe adresa redacției în termen de 10 zile de la apariție, vor fi publicate în gazeta GAMBITUL DAMEI

(Prima partidă din meciul pentru titlu de campion al U.R.S.S.)

Alb: V. Smislov. Negru: E. Gheiler 1. d4 C6 2. c4 e6 3. Cc3

Acordurile de la Paris sînt incompatibile cu interesele p cii in Europa

Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. a prezentat spre examinare Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. propunerile cu privire la anularea tratatului anglo-sovietic încheiat în 1942 şi a tratatului franco-sovietic încheiat în 1944.

După cum se subliniază în comunicatul publicat la 10 aprilie, acest pas al guvernului sovietic a fost determinat de faptul că guvernul Angliei şi al Franţei — în ciuda obligaţiilor asumate — au semnat, iar parlamentele englez şi francez au aprobat acordurile de la Paris, care prevăd reînvierea Germaniei occidentale şi atragerea ei în grupuri militare îndreptate împotriva Uniunii Sovietice. Aceste acţiuni ale Angliei şi Franţei constituie o vădită încălcare a tratatelor anglo-sovietice şi franco-sovietice, ele fiind incompatibile cu telurile şi sarcinile prevăzute în aceste tratate. În repetate rânduri, guvernul sovietic a atras atenţia guvernelor Angliei şi Franţei asupra acestui lucru. În notele adresate guvernului Angliei la 20 decembrie 1954 şi 28 februarie 1955, precum şi în notele adresate guvernului Franţei la 16 decembrie 1954 şi la 18 martie 1955, guvernul U.R.S.S. a arătat că actuala ratificare a acordurilor de la Paris atrage după sine anularea tratatelor anglo-sovietice şi franco-sovietice şi că întreaga răspundere pentru acest fapt o poartă guvernele Angliei şi Franţei.

Atît guvernul englez cît şi cel francez şi-au concentrat, în ultimul timp, toate eforturile spre ratificarea acordurilor de la Paris. Totodată, ele au arătat că nu sînt interesate în această alianţă. Se înţelege de la sine că guvernul sovietic a fost nevoit să tragă din această poziţie pe care s-a situat guvernele Angliei şi Franţei, concluziile corespunzătoare. Aceste concluzii au fost dictate de grija pentru interesele p cii in Europa, interese ce călăuzesc permanent politica guvernului sovietic.

Interesele p cii in Europa au dat naştere altui tratatului anglo-sovietic din 1942 cît şi tratatului franco-sovietic din 1944. Aceste tratate, încheiate în perioada luptei comune a coaliţiei antihitleriste împotriva agresorului german, s-au pus drept scop preîntîmpinarea posibilităţii unei noi agresiuni germane în viitor. Uniunea Sovietică şi Anglia, precum şi Uniunea Sovietică şi Franţa şi-au asumat obligaţia de a lua în comun, toate măsurile necesare ca militarismul german să nu se ridice din nou şi să nu creeze o periculoasă mijlocie pentru viaţa paşnică a popoarelor europene. Alt tratat anglo-sovietic cît şi tratatului franco-sovietic conţin puncte care prevăd că nici una din părţi nu va încheia nici un fel de alianţe şi nu va participa la nici un fel de coaliţii îndreptate împotriva uneia din părţile contractante.

Este suficient să comparăm telurile şi conţinutul tratatelor anglo-sovietice şi franco-sovietice cu scopurile şi esenţa acordurilor de la Paris pentru a ne convinge de incompatibilitatea acestor tratate cu acordurile de la Paris, pentru a ne convinge de faptul că ele se exclud reciproc.

După ratificarea acordurilor de la Paris, aceste tratate se transformă într-un paravan menit să ajute guvernelor Franţei şi Angliei de a-şi camufla actuala politică de participare activă la ocolirea militarismului german, la grupări militare agresive.

Cercurile guvernante din Anglia şi Franţa recoură la o manevră nedreaptă, afirmînd că acordurile de la Paris nu ar fi în contradicţie cu interesele p cii in Europa şi că ele n-ar fi incompatibile cu tratatele anglo-sovietice şi franco-sovietice. Dar autorii acestor afirmaţii nu cred singuri ce spun. Ei nu vor decît să inducă în eroare opinia publică din ţările lor. Ei se tem să spună popoarelor adevărul, să dezvăluie esenţa agresivă a acordurilor de la Paris. Ei nu au — şi nici nu pot avea — vre-o justificare pentru faptul că poliţienii englezi şi francezi au preferat în locul alianţei şi prieteniei cu Uniunea Sovietică iubitoare de pace, blocul militar cu revanşarişti vestermani.

Autorii acordurilor de la Paris nu izbuşesc însă să însele masele populare. Aceste acorduri sînt respinse de majoritatea convinsă a populaţiei din ţările Europei occidentale. În Anglia, pentru acordurile de la Paris au votat mai puţin de jumătate — 42% — din numărul

deputaţilor din Camera Comunelor. În ce priveşte Franţa, de o parte s-a situat un număr redus de deputaţi, care au cedat presiunilor americane şi-şi votărilor acordurilor de la Paris — iar de altă parte, întregul popor francez care îşi intensifică lupta împotriva reînvierii wehrmachtului.

Atît poporul francez cît şi cel englez, spre deosebire de cercurile circumtoare ale acestor ţări, n-au uitat învăţămintele istoriei. Cum poate oare Franţa uita că cel mai periculos şi mai îndrăgostit duşman al ei este contripurul militarismului german? Istoria celor două războaie mondiale a arătat că, permanent, militarismul german şi-a îndreptat tendinţele agresive împotriva Angliei. În scopul subminării poziţiilor ei internaţionale. Numai prin nesocotirea intereselor naţionale ale ţărilor lor — în folosul intereselor egoiste ale cercurilor agresive — se poate explica participarea activă a guvernului Angliei şi Franţei la reînvierea militarismului german, la pregătirea unui nou război.

Uniunea Sovietică, rostindu-se împotriva acordurilor de la Paris, împotriva reînvierea Germaniei occidentale, face acest lucru nu numai în interesul poporului său ci şi în interesul celorlalte popoare din Europa, inclusiv poporul englez şi francez. Opinia publică din ţările europene îşi dă limpede seama de consecinţele nefaste ale aplicării acordurilor de la Paris. Tot mai numeroşi sînt oamenii care s-au convins că atîta vreme cît aceste acorduri n-au intrat în vigoare, atîta vreme cît ele n-au fost traduse în viaţă, se poate bara drumul războiului. Tocmai în această direcţie se îndreaptă eforturile puternicelor forţe iubitoare de pace, care se ridică în toate ţările Europei la luptă împotriva crescîndei primejdii de război.

Uniunea Sovietică, alături de toate celelalte state iubitoare de pace, luînd măsurile necesare menite să asigure securitatea ţărilor participante la conferinţa de la Moscova, îşi continuă eforturile îndreptate spre întărirea p cii in Europa şi spre slăbirea încordării internaţionale. De aceea, Uniunea Sovietică nu poate rămîne indiferentă în faţa ratificării acordurilor de la Paris, a căror înfăptuire urmăreşte scopuri agresive. De aceea, guvernul sovietic se adresează direct alt poporului sovietic cît şi popoarelor englez şi francez arătînd incompatibilitatea tratatelor anglo-sovietice şi franco-sovietice cu acordurile de la Paris, cît şi faptul că ratificarea acestor acorduri nu poate să nu se reflecte în relaţiile dintre U.R.S.S. de o parte şi Anglia şi Franţa de alta.

Poporul sovietic aprobă, în unanimitate, politica externă a guvernului său, politică ce demască uneltirile forţelor agresive, politică ce însufleţeşte la luptă pentru cauza p cii in Europa care sînt hotărîţi să bareze drumul spre un nou război.

(Extrase din articolul de fond apărut în „Izvestia”).

Asia luptă pentru pace

În capitala Indiei — la Delhi — s-a  nit conferinţa  rilor asiatice pentru slăbirea încordării în relaţiile internaţionale. La conferinţă au participat aproximativ 200 de delegaţi din diferite ţări ale Asiei.

Ideea unei întîlniri la Delhi s-a născut în iunie 1954, cînd a avut loc, la Stockholm, conferinţa pentru slăbirea încordării în relaţiile internaţionale, convocată din iniţiativa unui grup de militanţi pe t rim obşte din Franţa. Interesul  rilor asiatice pentru micşorarea încordării internaţionale s-a ogîndit, încă de atunci, în faptul că delegaţiile  rilor Asiei, venite la Stockholm, au fost numeroase şi din cele mai reprezentative. Din iniţiativa delegaţiei Indiei s-a ajuns la o înţelegere cu privire la convocarea unei conferinţe care să reprezinte cercurile largi ale opiniei publice din Asia.

Este vrednic de luat în seamă interesul uriaş manifestat de opinia publică din ţările asiatiche faţă de problema micşorării încordării internaţionale. Acest interes este, înaintea de toate, rezultatul importantelor schimbări istorice petrecute în Asia în ultimele decenii, mai ales după cel de al doilea război mondial. Apariţia, pe arena internaţională, a marilor puteri democratice chineze de 600 milioane de oameni, eliberată de sub jugul feudal şi imperialist, întărirea independenţei unor ţări asiatice — ca India, Birmania şi Indonezia — creşterea mişcării de eliberare naţională în celelalte ţări ale Asiei — toate acestea au ridicat considerabil rolul  rilor asiatice în rezolvarea problemelor internaţionale şi, înainte de toate, a problemelor Asiei — au transformat aceste ţări în factori de mare însemnătate în lupta pentru pace şi securitate.

Rezolvarea evenimentelor internaţionale după cel de al doilea război mondial a arătat popoarelor Asiei că un nou război, pregătît de puterile imperialiste în frunte cu S.U.A., ameninţă nu mai puţin Asia — decît nu mai mult chiar decît Europa. Monopolistii din S.U.A. şi din alte ţări imperialiste nu vor, în nici un caz, să se impace cu pierderea Asiei, ca obiect de exploatare cruntă, ca izvor de lesnicioase şi fabuloase îmbogăţiri. După cel de al doilea război mondial, politica „întîlmirii” şi a amestecului direct în treburile altor ţări, practică de imperialişti, a luat, tocmai în Asia, cele mai primejdioase forme. Nu-i nevoie să mergem prea departe cu exemplele.

E suficient să amintim doar agresivitatea S.U.A. în Coreea, încercarea „internaţionalizării” conflictului indochinez, provocarea unei imixtiuni armate în afacerile interne ale Chinei, în Taiwan. Popoarele asiatice nu pot uita nici faptul că primele bombe atomice au fost aruncate de clica militaristă americană în Asia, că primii care au suferit de pe urma experienţelor cu arma termonucleară au fost locuitorii aceleiaşi Asii.

În afară de ce, cu toată desebirea dintre orindirea lor socială şi de stat, ţările Asiei îşi afirmă tot mai puternic solidaritatea în lupta pentru independenţa naţională, a cărei întărire, în condiţiile actuale, nu este posibilă fără o luptă consecventă pentru pace şi securitate, împotriva uneltirilor aţ torilor la război imperialişti, împotriva colonialiştilor.

Punctul principal de pe ordinea de zi a conferinţei a fost dezbaterile care cinci principii ale coexistenţei paşnice dintre ţări cu diferite orindiri de stat şi sociale, principii care au stat la baza relaţiilor dintre Republica Populară Chineză, India şi Birmania, principii recunoscute de guvernul Indoneziei şi proclamate în Declaraţia comună a guvernelor Uniunii Sovietice şi Republicii Populare Chineză. Conferinţa a discutat problema interzicerii armelor de exterminare în masă şi a instituirii unui control al acestor interziceri, problema colonialismului şi amestecului străin în treburile interne ale  rilor asiatice, problemele legate de pericolul pe care-l prezintă, pentru Asia, alianţele şi pactele militare, menite să dea loc la dezbaterii în relaţiile dintre ţările Asiei, chestiunea creării de baze militare ale statelor străine în Asia. S-a mai discutat, de asemenea, problema ocupării de către R.P. Chineză a locului ce-i revine drept în O.N.U., a relaţiilor paşnice a Coreei, precum şi problemele colaborării economice şi culturale între ţările Asiei.

Importanţa şi rolul Conferinţei de la Delhi devin şi mai limpezi dacă  nem seamă că ea a avut loc într-un moment cînd, în ţările Asiei, se desfăşoară o largă campanie pentru stringerea de semnături pe Apelul Consiliului Mondial al P cii, împotriva pregătirilor unui război atomic, în preajma conferinţei de la Bandung a  rilor Asiei şi Africii, conferinţă menită să întărească solidaritatea popoarelor asiatice şi africane în lupta lor pentru pace.

Glasul p cii nu poate fi înăbuşit!

Propaganda burgheză încearcă să ascundă propunerile Guvernului Sovietic cu privire la reducerea înarmării şi lichidarea pericolului războiului atomic.

(Ziarul).

Desen de B. Elnov.

Pe marginea unei file dintr-un carnet de însemnări

Astăzi, cînd cercurile imperialiste americane, agîtînd bomba atomică, încearcă să dezlanţeau un nou război lui amintesc de un episod.

Faptul s-a petrecut în ziua de 8 august 1944, în capitala României. În zorii acelei zile, Bucureştiul împinpa sărbătorile de înţelegere sovietico-românească. Mii de mîini prieteneşti se întindeau spre soldaţii sovietici. Răsunau cuvintele de salut pîne de vole buze. Maşinile erau acoperite cu flori.

Un grup de tineri, zîmbind şi strîngîndu-şi mâinile, se îndreptau spre soldaţii sovietici. Unul din ei, un tânăr american, Doborîţi de tunurile hitleriste, aviatori americani căzuţi din ceruri, armatele Sovietice i-au eliberat.

Americanii nu pozează toate acestea plini de emoţie, intrîndu-se unul pe altul.

În acele clipe mi-am îndreptat atenţia asupra unuia dintre ei. Era un tânăr înalt, cu păr bălăi şi chip luminos. El ne-a strîns cu putere mina. În ochii lui lucăreau două lacrimi.

Am făcut schimb de fotografii. Tânărul american a rupt o fişă din carnetul lui de însemnări şi, după ce a scris cîteva cuvinte, mi-a dat-o.

Am păstrat această fişă. Acum o am în faţă şi citesc: „Hope, we shall be friends forever! ceea ce înseamnă: „Sper că vom fi prieteni pe veci!”

Nu ştiu unde le află acum, autor al acestor cuvinte calde. Nu ştiu dacă mai slujeşte în aviaţia de război sau le-a învins la profesia la civilă. Acum, sîntem mai vîrstnici cu zece ani şi vreau să cred că, în acest răz-

timp, nu ne-a slăbit memoria. „Sper că vom fi prieteni pe veci!” ai scris atunci şi drept răspuns — îţi aminteşti? — îţi-am strîns cu căldură mina.

As vrea să ştiu ce gîndeşti astăzi, cînd circula  rii tale sînt gola şi nîmicească nu numai prietenia dintre oameni, dar şi milioane de vieţi omeneşti.

Tânărul american a rupt o fişă din carnetul lui de însemnări şi, după ce a scris cîteva cuvinte, mi-a dat-o.

Vouă, americanilor, care aţi dat lumii pe Mark Twain, să place umorul. Dar nu vi se pare, oare, că cei care vă conduc sînt lipsiţi de desăvîrşire de simţul umorului? Am în vedere un diplomat care, recomandînd, cu un culm desăvîrşit, „folosirea armei atomice în limitele corp-spunzătoare imaginabile” încearcă să convingă milioane de americani de „situaţia lor geografică bună de primejdii!”

Noi vrem pace şi nu război. În ce priveşte declaraţia diplomatului, se poate spune numai că, în afară de lecţii de geografie, mai există şi lecţii de istorie. Iar aceste lecţii, după cum se ştie, nu sînt sere folosul agresorilor.

„Pace, ferice, înfrăţire între oameni — iată ce ne trebuie în această lume!” — aceste minunate cuvinte aparţin generalului nostru compatriot Mark Twain. Rostite cu multe decenii în urmă, ele nu şi-au pierdut valabilitatea nici astăzi.

BORIS LASKIN

NOTE

Glumele general Hodge

Este foarte probabil că generalul american William Hodge, care ocupa, pînă nu de mult, postul de comandant al forţelor armate americane în Europa, se bucură în rîndurile colegilor săi, de renumele unui om tare glumeţ. De aceea, cînd Hodge a declarat oficial şi a început să dea asigurări cum că, în ultimul timp, moralul armatei americane „se află la un înalt nivel” şi că „armatele americane n-au fost încă nicodată în relaţiile atît de bune” cu populaţia  rilor din Europa occidentală, colegii săi au considerat, probabil, aceste cuvinte drept o foarte izbită anecdotă cazonă.

Altfel au fost caracterizate însă aceste afirmaţii de către opinia publică din statele vest-europene. Ea le-a apreciat drept o bufonerie necuviincioasă. De fapt, colonelul ziarului din ţările în care clica militaristă americană duce o viaţă de huzur sînt împeţrite şi înlesate cu ştiri despre crimele, samavolnicile şi atitudinea imorală a soldaţilor şi ofiţerilor din armata S.U.A.

Americanii nu se poartă mai bine în nici un stat european ocupat de ei. Ziarul londonez „Daily Worker” a publicat o culegere de titluri apărute în rîstimp de numai două săptămîni în trei zăre provinciale englezeşti. Ele arată cum îşi petrec timpul în insulele Britanice tinere din Texas. Pot fi citite în aceste zăre isprăvi identice, săvîşite de aceiaşi fîneri „bravi”.

A glumele oare generalul Hodge cînd s-a rostit despre „înaltul nivel moral” al militarii americani sau a vorbit serios? Dacă luăm ca model de „înaltă moralitate” unele laturi ale realităţii americane — (în S.U.A. anul 1954, de pildă, a constituit, în ultimul deceniu, un record în ce priveşte numărul de jafuri, atacuri la drumul mare, violuri, furturi etc.) — atunci se prea poate ca el să aibă toate temeiurile de a considera ţările şi samavolnicile clichei militariste americane drept fapte de o banalitate intradepăşibilă.

În urletul sirenelor

Există diferite soiuri de delincvenţi. Unii dintre ei, observînd că justiţia îi vizează, se grăbesc să şteargă urmele şi se ascund ca să fie uitaţi. Alţii, dimpotrivă, sînt împerteneţi şi dau impresia că nu le pasă de nimic. Planuitorii unui război atomic aparţin ultimei categorii de criminali. Ei se comportă ca şi cum n-ar observa că se strînge tot mai mult inelul milioane de oameni uniţi puternic prin hotărîrea de a bara drumul războiului, de a smulge din mîinile at torilor armele.

Amintiri-vă de soarta lui Hitler şi Mussolini, a lui Goebbels şi Himmler — de soarta criminalilor de război ale căror nume sînt înfărate pe vezi de popoare! — aveţi-lează pe at torii oameni iubitori de pace. Aceste amintiri nu sînt pe placul at torilor. Ei se tem de mînia poporului şi de auzul care îl înţilmează pe alţii. Prin urletul sirenelor din timpul exerciţiilor atomice ei încearcă să înăbuş glasul popoarelor care spun „nu” războiului atomic.

Presa americană, de pildă, relatează că la mijlocul lunii iulie în 50 de oraşe din S.U.A., printre care şi în New York, se vor face exerciţii atomice, la care vor participa toţi membrii guvernului, precum şi 15.000 de funcţionari de stat cu munci de răspundere. Cincizeci de oraşe americane, după cum anunţă zăarele, vor fi declarate oraşe „supus bombardamentului atomic”. În cincizeci de oraşe se va auzi urletul sfîşietor al sirenelor, iar persoanele simandicoase vor da concordanţelor lor exemplu de creare a panicii atomice.

Nu este întîmplător că data desfăşurării „exerciţiilor atomice” — în S.U.A. a fost anunţată cu cîteva luni înainte. Acest lucru intră în planurile acestora care încearcă, pe calca a torilor istoriei războinice, să întrefind nencrederea oamenilor în ziua de mine. Nu este întîmplător, de asemenea, că această ştire a apărut în presă tocmai acum, cînd sute de milioane de oameni iubitori de pace din toate  rile îşi pun semnătura pe Apelul

Coloniz torii la treabă

Vrînd iar de gît să strîngă ale Africii popoare, Lucrează el pe rupe la noile obezi; Gregeala lor de calul nu-i greu însă s-o vezi, Căci dacă tot poporul şi-ndreaptă-a lui spinare, Războinicul uceala degeaba au încheat-o: Soldaţi nu le dă NATO, SEATO şi nici NATO.

V. MASS şi M. CERVINSKI

Impotriva pregătirii unui război atomic. Pe aceşti oameni ei vor să-şi însuşească, lor vor să le demonstreze că războiul nimicitor este inevitabil.

Totuşi, popoarele lumii înţeleg că ultimul cuvînt nu aparţine at torilor. Ultimul cuvînt aparţine oamenilor iubitori de pace.

Aşa grăit-a mister MacGeel...

Propagandişti americani vorbesc întotdeauna despre democraţie, cu glasuri tremurătoare, pline de grave emoţii. Unul din aceştia este mister James H. MacGeel, preşedintele societăţii numită „MacGeel Manufacturing Company”. Mister MacGeel a vorbit, în calitate sa de om de afaceri, despre democraţia americană. Potrivit relaţiilor săptămînalului „World News”, spiritul în care el a cuvîntat a fost esenţialmente practic.

„Dacă mi-ai pîdiel stau în calea democraţiei americane, a spus el. Prima etapă înţiluză, larg răspîndită în rîndurile cetăţenilor, este că, în noi, ar exista democraţie, iar cea de a doua etapă este ca ea să crească în rîndurile celor bogăţi ca ea — (democraţia, fireşte! — N.R.) — să nu apară!”

„În ce priveşte pe bogătaşii, trebuie să recunoaştem că acest domn are perfectă dreptate. Referitor la cei săraci, însă, ei sînt înseală profund. Iuziluze acestora, în ce priveşte democraţia americană, s-au spulberat de mult.

„Ajută-ne, nouă, doamne”...

Multe cazuri nenorocite se petrec pe şoselele acestor state europene în care se găseesc armate ale S.U.A.: ocupaţii respectă foarte puţin cele mai elementare reguli ale circulaţiei. Lucrurile au mers atît de departe, încît chiar comandamentul forţelor armate americane în Europa a hotărît să ia în această direcţie, unele măsuri.

Recent, scrie revista germană „Weltb hne”, s-a desfăşurat „săptămîna luptei pentru securitatea circulaţiei pe şosele”. Din păcate nu s-a scocotit necesar să se explice şoferilor yankei că viaţa populaţiei paşnice nu poate fi periclitată fără ca acestui lucru să nu-i urmeze cuvîntul pedepăşii: că este necesar ca ei să renunţe la butelia cu băutura ultra-soritoare măcar atunci cînd se găsesc la volan — că, într-un cuvînt, trebuie să respecte regulile circulaţiei.

Problema a fost rezolvată mult mai simplu. Şoferilor li s-au dat cărţi postale avînd pe ele tipărit textul: „Ami rugăciuni speciale: „Dă-mi, doamne, o mînă fermă şi ochi ageri ca să nu izbescă nici un om în cale... Apără pe toţi cei din jurul meu de orice grozăvii de de întîmplări nenorocite. Învaţă-mă, doamne, cum să conduc maşina pentru a nu primejdi viaţa semenilor mei. Dă, doamne, să nu uit cît de minunată este lumea ce mi-ai dăruit-o, fereste-mă de cel rău şi flemea dat să-mi continui drumul fără năcazurii!”

Se iscă însă o întrebare: dacă după o asemenea combinare a instanţelor cereşti şi pămîntului în activitatea şoferilor americani, se poate, oare, spera că pe drumurile Europei occidentale va domni ordinea şi liniştea?

Leninismul, steagul luptei pentru pace şi prietenie între popoare

Masele largi populare din toate  rile duc o luptă activă pentru pace, caută să zdrobească uneltirile a torilor imperialişti la un nou război. Victoria forţelor democratice populare a fost determinată de lezile istorice obiective ale mersului înainte al societăţii, de triumful nouii asupra a ceea ce este vechi, al progresului asupra reacţiunii.

Ştimba revoluţionară marxist-leninistă permite oamenilor să vadă limpede perspectivele şi să determine metodele lupte, lor pentru pace, democratice şi sociale. Această nemuritoare învăţătură a fost intruchipată în măretele realizări ale Uniunii Sovietice, ale întregului lagăr al socialismului şi democraţiei. Ea pune stăpînire pe mîniţa a noi şi noi milioane de oameni din  rile capitaliste.

În lucrarea sa clasică „Imperialismul, stadiul cel mai înalt al capitalismului”, V. I. Lenin a dovedit din punct de vedere teoretic, că imperialismul este capitalismul muribund, este aluzul revoluţiei sociale. Dar lumea veche a exploatarea şi violenţei nu părăseşte arena istorică de bună voie. Ea se împotrivesc cu disperare, luptă pentru prelungirea existenţei ei. În legătură cu aceasta, ideologii imperialismului denaturează, în fel şi chip, însăşi semnificativa evenimentelor istorice.

Pseudosavantii şi poliţienii burghezi se străduiesc să înfăţişeze Revoluţia Socialistă din Octombrie, al cărei prim act a fost Decretul asupra p cii elaborat de Lenin, ca ceva incidental, generat de reaua voinţă a comunistilor. Burghezia preferă calmul afirmînd că boşevicii ruzi, învingînd în tara lor, s-ar amesteca în treburile altor ţări, ar exporta într-acolo revoluţia. La această păvăraşală, V. I. Lenin răspunde că exportul de revoluţie este o absurditate.

În celelalte ţări, ca şi în Rusia, revoluţiile sînt inevitabile în virtutea legilor obiective ale dezvoltării sociale, în virtutea

admirării contradicţiilor capitalismului, a creşterii rîndurilor proletariatului şi a ridicării conştiinţei sale, Apariţia Uniunii Sovietice şi a  rilor de democraţie populară este un rezultat al unor profunde schimbări lăuntrice în însăşi baza materială a societăţii, în modul de producţie. Trezirea omenească a orînduirii socială nouă — la comunism, — exprimă necesităţile pe deplin actuale ale dezvoltării vieţii materiale a societăţii.

Podul de la legea dezvoltării inegală a capitalismului, lege a cărei acţiune se accentuează în mod deosebit în imperialismul, Lenin a dovedit că socialismul poate învinge la început într-o singură ţară sau în cîteva ţări, în timp ce celelalte ţări rămîn un timp oarecare burgheze sau preburgheze. În felul acesta, din mersul obiectiv al dezvoltării istorice rezultă, inevitabil, necesitatea coexistenţei a două sisteme opuse — socialist şi capitalist.

„Pentru prima oară, ideea colaborării dintre cele două sisteme — a spus I. V. Stalin — a fost formulată de Lenin. Lenin este învăţătorul nostru, iar noi, oamenii sovietici, sîntem discipolii lui Lenin. Noi nicodată n-am deviat şi nu deviem de la învăţăturile lui Lenin!”

De aproape 40 de ani coexistă şi se întrec pe globul pămîntesc două sisteme — socialist şi capitalist. Prin urmare, posibilitatea coexistenţei lor a fost pe deplin dovedită de viaţa însăşi. Acest lucru dă popoarelor iubitoare de pace o armă puternică în lupta pentru menţinerea p cii, le însuflă optimism şi încredere în victoria oazei lor drepte.

Imperialişti şi, în primul rînd, cercurile agresive din S.U.A. refuză să recunoască principiul coexistenţei paşnice a socialismului şi capitalismului. Ei caută să nimicească socialismul şi să restabilească dominaţia exclusivă a capitalismului de întregul glob.

Chiar din primele zile ale Revoluţiei din Octombrie, imperialişti au încercat să

zdrobească Puterea Sovietică cu ajutorul intervenţiei armate şi a blocadei economice. În anii premergători celui de al doilea război mondial ei au înarmat Germania hitleristă sperînd să nimicească Uniunea Sovietică cu ajutorul armatelor fasciste. Dar istoria a confirmat, din nou, măreţul adevăr al cuvintelor lui Lenin rostite în cele mai grele clipe ale intervenţiei străine şi războiului civil: „Nicodată nu va fi învins poporul în siml căruia muncitorii şi ţăranii şi-au dat seama, au simţit şi au văzut, în majoritatea lor, că ei îşi apără propria lor Putere Sovietică — puterea celor ce muncesc, că ei apără cauza a cărei izbîndă le va garanta lor şi copiilor lor posibilitatea de a se folosi de toate binefacerile culturii, de toate creaţiile muncii omeneşti!”

Principiul rezultat al celui de al doilea război mondial a fost constituirea puternicului lagăr al socialismului şi democraţiei în frunte cu Uniunea Sovietică şi Republica Populară Chineză. Capitalismul a fost nevoit să se restrîngă serios, poziţiile sale mult mîle au slăbit. În perioada de după război, raportul de forţe dintre cele două sisteme continuă să se schimbe din ce în ce mai mult în favoarea socialismului, şi în detrimentul capitalismului. Uniunea Sovietică şi  rile de democraţie populară au dezvoltat cu succes economia, ridică nivelul de trai al populaţiei, îsi acordă recîmp un ajutor multilateral. S.U.A. şi celelalte ţări din lagărul imperialist trec însă prin grele dificultăţi economice, slăbesc în lupta pentru pieţe de desfacere şi pentru surse de materii prime; politica lor agresivă provoacă o puternică nemulţumire în rîndul populaţiei.

Agresorii n-au tras însă nici un fel de învăţămînt din istorie. În ultima vreme, ei se pregătesc cu o şi mai mare febrilitate, contra voinţei popoarelor, un război atomic. S.U.A. continuă să agraveze relaţiile internaţionale şi să stochez arme atomice şi cu hidrogen. Ratificarea acordurilor de

la Paris a înrăutăţit considerabil situaţia în Europa, a accentuat primejdia de război. Aventura, din Taiwan a imperia torilor S.U.A. creează o situaţie încordată în Extremul Orient. Cercurile guvernante americane îngrăbează noi şi noi blocuri agresive. Sesunerea Uniunii Atlanticului de Nord a adoptat o hotărîre cu privire la folosirea bombelor atomice şi cu hidrogen într-un viitor război.

Toate acestea dovedesc că omenirea progresistă nu are altă sarcină mai importantă decît aceea de a zădărnici uneltirile criminale ale a torilor la război.

Propaganda imperialistă încearcă să demoralizeze pe luptătorii pentru pace, să le paralizeze eforturile îndreptate spre preîntîmpinarea războiului, să semene în rîndurile lor o stare de spirit descurajătoare, de dezădejde şi de pasivitate. Unul din falsurile comise de această propagandă este afirmatia că războiul atomic ar fi inevitabil şi că el ar avea ca sfîrsit pierrea civilizabilii mondiale şi chiar a omenirii însăşi.

Leninismul demască asemenea născociri ale at torilor. Nu a existat şi nu există armă care să fie mai puternică decît legile istoriei, nici chiar dacă această armă este bomba atomică şi cu hidrogen. Nu există armă, nu există forţă care ar putea opri mersul înainte al omenirii.

În raportul său la cea de a doua sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S., V. M. Molotov a spus: „Nu „civilizată” mondială va pieri, oricît ar suferi ea de pe urma unei noi agresiuni; cel acţ sistem social de pe acum putred, cu baza sa imperialistă imbibată de sînge, acţ sistem al căru sfîrsit se apropie, şi care este condamnat datorită caracterului său agresiv şi renidat pentru că exploatează oamenii muncii şi asurdete popoarele.”

Marxism-leninismul ne învaţă că adevăraţii f torii ai istoriei sînt masele populare, şi nu unele personalităţi, orbite de înaltă le-are în poziţia în societate. Oamenii muncii creează m ri materiale şi culturale, ei sînt principalii forţi productivi ai societăţii. În vremurile noastre, rolul masei populare, în creşcut nespus de mult! Tot mai greu le vine cercurilor guvernante ale  rilor imperialiste să hotărîscă asupra problemelor războiului şi pă-